

brugsministerens Tale fra Ringsted den 11. September om igen; 8 Timers Arbejdsdagen, sagde Landbrugsministeren den Gang, er Skylden i den store Arbejdsløshed. Gud bedre det, at en Landbrugsminister kan sige noget saadant! Nødarbejder skal nu sættes i Gang under Tariffens Pris, og Organisationsaftalerne, Overenskomsterne og Tarifferne, det er Skyld i Ødelæggelsen af Næringsfriheden her i Landet. Det er Landbrugsministeren, der taler. I Gaar var det Arbejdsgiverforeningen. Væk med Overenskomsterne, paa har Bund ved Aarets Udgang, erklærer Hr. Langkjær i sin store Tale, Lønnedsættelser over hele Linien! 8 Timers Arbejdsdagen var noget, vi indførte den Gang, vi var nødt til det, men nu, da vi er kommet ind under de 7 fede Aars Regering, nu tror vi, vi er stærke nok til at slaa løs paa Arbejderne, nu kan vi tage fat paa 8 Timers Dagen, for nu har vi de stærke Excellencer i Ryggen paa os.

Det var jo Indholdet af Arbejdsgiverforeningens Formands Tale, og det er Landbrugsministeren, der har givet ham alle Stikordene. Det er Sammenrottelsen mod Arbejderne, vi ser, den samlede Reaktion. Arbejdsgiverforeningens Formand talte i Gaar ikke et Ord om Krisen og Vanskelighederne, nej, nu er det bare: Løs paa Arbejderne! Aftalerne er i Orden, Reaktionen er klar til Fremrykning under det højtærede Ministeriums Førerskab.

Ja, ja, vi faar se. Det er et farligt Spil, de begynder. Saa svage, saa evneløse, saa magtesløse, som de tror, de danske Arbejdere er, er de nu alligevel heller ikke. Den Kamp, som bebudedes i Gaar i Arbejdsgiverforeningen, og som de Herrer i Ministeriet har deres store Del af Ansvaret for, hvis den kommer, kan blive haardere, end de maaske venter. Jeg ved vel, at Regeringen stoler paa sine Magtmidler. Den har Militæret i Orden, ikke sandt? Jeg kender udmærket godt de Forberedelser, der er gjort, jeg ved meget vel, at man tror at være i Orden saaledes, at naar Uvejret bryder løs, sender man sine Automobiles, besatte med Mandskab, ud i Byen, har Kuglesprøjter opstillede o. s. v. Det hele er planlagt, jeg ved det meget vel. Men jeg siger til de Herrer, medens det endnu er Tid: Vær forsigtige med den Provokation, der ligger i de Forberedelser, som foretages, og stol ikke, naar det kommer til Stykket, alt for meget paa Militæret, det har før kunnet skuffe de styrende.

Jeg beder imidlertid den højtærede Indenrigsminister, under hvem Nødarbejderne sorterer mere end under Landbrugsministeren, oplyse Rigsdagen om, hvad det

egentlig er for Nødarbejder, Ministeriet er i Stand til at byde paa. Thi er der noget ganske særligt, noget, som man ikke kender i Tarifferne, noget, der ellers aldrig kunde tænkes iværksat, saa er der sikkert Vej til at forhandle sig til Rette om en passende Betaling derfor. Men er det kun, hvad jeg har Grund til at tro, ordinære Stats- og Kommunearbejder, som søges iværksat en Maaned, maaske et halvt eller helt Aar, før de ellers vilde blive iværksat, saa er der dog ikke den allerringeste anstændige Forklaring paa det Krav om Nedsættelse, der nu er fremsat. Det forekommer mig, at Staten burde være veltilfreds, om den virkelig kunde faa sat Arbejder i Gang, der aflastede Arbejdsløshedsudgifterne og skaffede værdifulde Arbejder til Veje, gav os bedre Landeveje, Bygninger, Stationer, Jernbaner, eller hvad det nu maatte være. Jeg synes, det var tilstrækkeligt, og at man ikke behøver at tvinge Arbejderne ned til Sultelønninger, som det for manges Vedkommende maa blive.

Men hvis det, saaledes som det er antydet fra den Kommission, der arbejder med dette, og som nu er færdig, og saaledes som det ogsaa paa anden Maade er antydet, og som den højtærede Indenrigsminister for længe siden har proklameret overfor Offentligheden — hvis det er Meningen, at man paa Trods af Arbejderne vil iværksætte saadanne Arbejder med Brud paa Tarifferne, med 25 pCts Nedsættelse, kan jeg ikke se andet, end at det hele, hvad jeg for øvrigt hele Tiden har formodet, da er en Haandsrækning til Arbejdsgiverne, maaske navnlig til Godejerne, der særlig ønsker et Præcedens for at pine Lønnen ned til det mindst mulige.

Det er fra vor og fra de arbejdsløses Side bestandig hævdet, at offentlige Arbejder burde fremskyndes, men aftalt Løn maa gælde, til anden Aftale træffes. Det er den gamle gyldne Leveregel, som er slaaet fast, og som vi ogsaa bøjede os for, da den tidligere Finansminister sagde: Lov er Lov, og Lov skal holdes. Ogsaa den Lov, der er vedtaget mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, skal holdes, indtil anden Aftale træffes. Den Lov gælder ogsaa for den danske Stat, og den gælder ogsaa for den danske Rigsdag. Regeringen skal ikke forsøge at trodse sig igennem de mellem Arbejdsgivere og Arbejdere lovligt vedtagne Aftaler, og det er jo det, den vil gøre, hvis den, som den højtærede Minister har bebudet, vil fremsætte et Lovforslag og lade Rigsdagen vedtage denne Nedsættelse. Finder man, der er Anledning til, at Tarifferne ændres, saa maa man gaa den normale Vej,